

CAPITOLUL 1

În cădere liberă prin vizuina iepurelui

Alisa se cam săturase să tot stea așa, fără nicio treabă, pe malul râului, lângă sora ei. Tocmai își făcea socoteala (pe cât mai putea ea socoti, pentru că arșița zilei o trăgea strașnic la somn) dacă merită osteneala să se apuce de înșirat un lanț de margarete, când se trezi că un Iepure Alb cu ochi roz trece în goană pe lângă ea.

Alisei nu i se păru deloc ceva ieșit din comun, după cum nu i se păru ieșit din comun nici să-l audă pe Iepure zicându-și: „Vai de mine și de mine! O s-ajung prea târziu!“ Dar când Iepurele scoase din buzunarul vestei un ceas și se uită la el, Alisa sări în picioare, arzând de curiozitate. Se luă numai-decât după el, traversând câmpul în goană, taman cât să-l vadă cum dispăre – țuști! – sub gardul viu, în gura încăpătoare a unei vizuini.

Alisa îl urmă numaidecât, fără să se gândească o clipă cum mai avea să iasă de acolo. Galeria în care dispăruse iepurele continuă o vreme drept înainte, dar dintr-odată o luă în jos atât de brusc, încât Alisa se pomeni căzând într-un puț adânc.

Cădea cât se poate de încet, ceea ce îi lăsa destul timp să privească în jurul ei. Pereții puțului erau plini de dulapuri și rafturi de cărți. Ici-colo se vedeau hărți și tablouri agățate în cuie.

**Jos, jos,
tot mai
jos.**

Oare această cădere nu se va sfârși niciodată?

— Cât să fi căzut? se întrebă Alisa cu glas tare. Cred că încep să mă apropii de centrul pământului. O să cad drept prin el, sau cum? Ce nostim o să fie când am să ies de aici drept în mijlocul oamenilor care umblă cu capul în jos. Va trebui să-i întreb: „Nu vă supărați, aici e Australia sau Noua Zeelandă?“

**Jos, jos,
tot mai
jos.**

Pentru că tot nu avea altceva de făcut, Alisa continuă să vorbească:

— Cred că Dinei o să-i fie dor de mine la noapte. (Dina era pisica ei.) Dina, drăguțo, tare aș vrea să fii cu mine. Aici nu avem șoareci, din păcate, dar ai putea să prinzi un liliac.

Alisei începu să-i fie cam somn, dar continuă să vorbească:

— Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare liliecile mănâncă pisici?

Tocmai când era pe cale să ațipească, ateriză cu o bufnitură pe un morman de frunze uscate. Căderea se sfârșise. În fața Alisei se întindea până departe o altă galerie. Încă se mai vedea Iepurele Alb, înaintând grăbit de-a lungul galeriei. Alisa porni îndată după el, la timp să-l audă spunând:

— Vai de urechile și de mustățile mele, ce târziu s-a făcut!

Trecând de o cotitură a galeriei, Alisa se trezi deodată într-o sală lungă și joasă, luminată de lămpi

atârnând din tavan. Iepurele Alb nu mai era de văzut nicăieri. De jur împrejur erau uși, însă toate încuiate. Alisa porni tristă prin mijlocul sălii, întrebându-se cum va mai reuși vreodată să iasă de acolo.

Pe neașteptate, dădu peste o măsuță de sticlă cu trei picioare. Pe ea se afla o cheiță de aur. Alisa se gândi imediat că ar putea fi de la una din uși. Dar cheia era prea mică. Deodată, în spatele unei draperii, descoperi o ușiță de vreo trei palme înălțime: încercă să vâre cheița în broască și, spre bucuria ei, văzu că se potrivește.

Ușa dădea într-un mic coridor, nu mai larg decât o galerie de șobolan. La capătul coridorului, Alisa văzu o grădină de toată frumusețea. Tare-ar mai fi vrut să se plimbe printre florile vii colorate și fântânile arteziene cu apă răcoroasă. Dar nu era loc nici cât să-și scoată capul pe ușă.

Părea că nu are niciun rost să mai încerce, așa că se întoarse la măsuța de sticlă cu un licăr de speranță că va găsi acolo o nouă cheie. De astă dată găsi însă o sticluță. Pe eticheta ei scria „BEA-MĂ“ cu elegante litere de tipar.

Era ușor de zis „Bea-mă“, dar Alisa nu făcea niciodată un lucru fără să se gândească bine înainte.

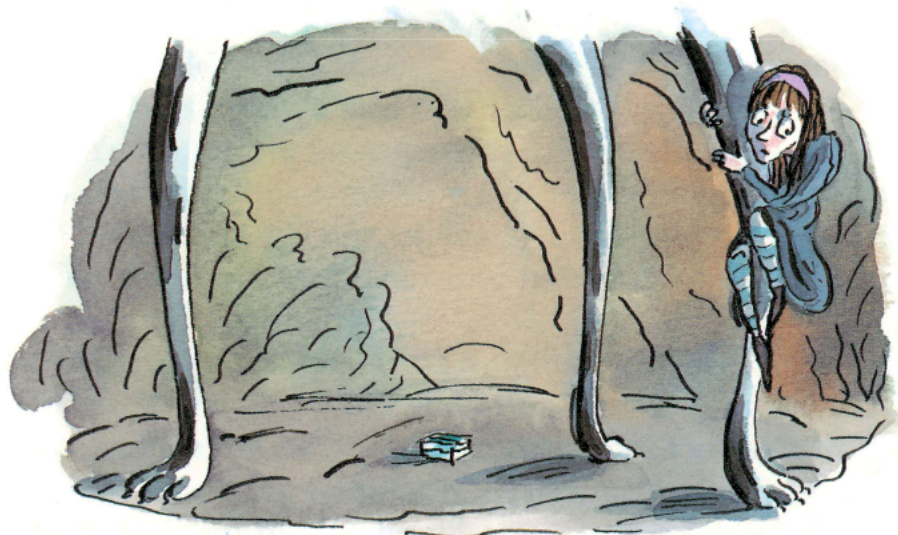

— Nicidecum, mai întâi o să mă uit, spuse ea, să văd dacă scrie sau nu „otravă“.

Pentru că, nu o dată, citise poveștile unor copii care nu fuseseră cu băgare de seamă. Dacă bei dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“, e lucru sigur că, mai devreme sau mai târziu, n-o să-ți pice prea bine. Dar oricum ai lua-o, pe această sticlă nu scria „otravă“. Alisa bău puțin din ea și, plăcându-i gustul (avea un gust amestecat de cremă de vanilie și friptură de curcan), o termină până la ultima picătură.

— Ciudat mă mai simt! spuse Alisa. Am impresia că mă scurtez ca un telescop.

Și chiar așa se și întâmpla. Se făcuse de numai trei palme, exact înălțimea potrivită ca să poată trece prin ușiță. Dar când ajunse acolo, se trezi că

uitase cheița, iar când se întoarse la măsuță după cheiță, putea vedea cheița prin sticlă, dar nu era chip să ajungă la ea. Încercă să se cațăre pe piciorul mesei, dar era prea alunecos. Istovită de atâtea încercări, se așeză pe jos și începu să plângă.

Deodată, ochii îi căzură pe o casetă de sticlă, aflată sub masă. O deschise și dădu peste o prăjitură, pe care scria

MĂNÂNCĂ-MĂ

cu litere meșteșugite din stafide.

— O s-o mănânc, atunci, spuse Alisa, și dacă mă face mai mare, o să pot ajunge la cheie, iar dacă mă face mai mică, o să mă pot strecura pe sub ușă. Așa că, oricum, tot o să pot ajunge în grădină.

Gustă puțin din prăjitură și nu mică-i fu mirarea să vadă că înălțimea ei rămâne neschimbată. Așa că termină de mâncat prăjitura.

